

La Maria Teresa Macià i en Lluís Marcos són un matrimoni d'arquitectes residents a Barcelona i amb despatx a Sant Just Desvern.

"Treballem des de petites intervencions estructurals que precisen documentació professional fins a projectes per a urbanitzacions. El cinquanta per cent del temps, aproximadament, el dediquem a dissenyar i calcular estructures per a altres arquitectes, el vint-i-cinc per cent a projectes de rehabilitació per a promotors i la resta a obra nova", així ens descriu en Lluís l'activitat del seu estudi.

Per tant, entre la clientela d'aquesta parella hi ha un bon nombre de membres del mateix ram, **"cosa que ens afavoreix, perquè el llenguatge resulta molt més senzill. Això és especialment important a l'hora de parlar de l'altra activitat que desenvolupem, el disseny i comercialització de mobiliari interior"**. Els nostres protagonistes dissenyen i comercialitzen productes del SIDI, **"una associació d'empreses que fabriquen mobiliari de disseny per a la llar i l'oficina. Aquesta entitat participa en fires com la de València, París i Milà. Tanmateix, la gent del carrer no sol estar familiaritzada amb aquest tipus de mobles, a diferència dels arquitectes. Això ens permet treballar per catàleg, perquè el client arquitecte no necessita tocar el producte"**.

"Quan el públic del carrer adquireix un sofà necessita seure-hi i veure la fusta amb què està fet", afegeix la M. Teresa. **"Aquesta actitud em sembla un error, perquè quan vas a la botiga seuràs en aquella butaca dos minuts, mentre que un cop tinguis aquell moble a casa t'hi passaràs dues hores, i aquest temps et permetrà valorar si t'hi trobes còmode o no"**. Per al seu marit, el truc consisteix a **"refiar-se de la marca, de la mateixa manera que quan coneixes una marca de pantalons que et va bé, no cal que te'ls emprovisis i et limites a encarregar-ne el model i la talla que necessites"**.

Un truc amb avantatges per al comerciant: **"D'aquesta manera, no hi ha necessitat d'exposar els productes i la persona interessada visita el professional a hores concertades"**, i per al client: **"Es pot vendre amb uns descomptes interessants, ja que el fet de no haver de pagar per un local d'exposició ni per personal que atengui constantment el públic retalla substancialment les despeses. En definitiva, del que es tracta és de simplificar el procés comercial al màxim"**.

Per a en Lluís, **"el disseny és, simplement, alguna cosa amb més o menys complexitat que pensa una persona o un grup de persones. Tots sabem que a Espanya es fa molt bon disseny, igual que a Dinamarca o a Itàlia. Això no impedeix, però, que en aquests mateixos països hi hagi empreses que es dediquin a copiar"**. Aquest **"bon nivell de disseny"** va estretament lligat al **"bon nivell d'arquitectura"** de la nostra terra, per bé que hi ha **"blocs d'habitatges sense cap sentit de l'ordre, de l'estil ni de la coherència, uns edificis que no es poden considerar arquitectura"**.

Els nostres protagonistes tenen molt clar que **"a Catalunya els arquitectes reben una formació integral i al mateix temps general, basada en els criteris indispensables per dissenyar la totalitat d'un edifici correctament, a diferència del que passa a França, on el que aquí és la carrera d'arquitectura està dividida en dos conceptes diferents: el**

de belles arts (artístic) i el d'enginyeria civil (tècnic)".

La M. Teresa considera que **"a l'Escola vam rebre una bona formació, però cal tenir en compte que nosaltres som la primera generació que va fer el BUP. Es tractava, doncs, d'una època rigorosa des del punt de vista acadèmic. A segon de carrera, de les més de dues-centes persones que havíem començat aquests estudis, només en quedàvem vint-i-vuit"**, recorda el seu company. **"No és que avui dia els llicenciats surtin de la universitat mal preparats, sinó que en surten difusament preparats: el fet que la formació inclogui tants aspectes de l'ofici no et permet, aprofundir en algunes d'aquestes branques. Com a resultat, hi ha promotors que es queixen que el seu arquitecte no domina aspectes com l'econòmic, l'estructura, les instal·lacions, etc. (especialitats concretes); llavors el que ha de fer és contractar un altre especialista, com nosaltres, perquè li faci part del seu projecte (en el nostre cas, l'estructura). El problema és que el mercat no identifica aquestes especialitzacions dins de la professió, a diferència del que passa amb altres rams (a un enginyer industrial no li diuen que està mal preparat per dissenyar automòbils). Aquest darrer professional s'acaba de formar empresarialment. La professió d'arquitecte, en canvi, continua sent molt lliberal"**.

És aquest domini de la vessant d'estructures el que va permetre a la parella que ens acompanya de treballar, només acabar la carrera, amb els catedràtics d'estructures de l'Escola de Barcelona, en Joan Margarit i en Carles Buxader: **"Quan nosaltres assistíem als seus cursos d'especialització, van guanyar, juntament amb en Federico Correa i en Francesc Milà, el concurs de l'estadi de Montjuïc per a les Olimpíades. Vam tenir la sort de col·laborar en el càlcul de les estructures d'edificis tan singulars com els que es van construir pel 92"**. A més d'arquitectònica, la col·laboració de la M. Teresa als Jocs va ser esportiva: **"Vaig ser assessora al centre d'informació de gimnàstica rítmica"**.

El disseny sigui d'edificis o de qualsevol altre objecte t'enfronta **"amb l'abisme que representa, de bon principi, el fet de disposar únicament d'un paper blanc i un llapis. Llavors has d'aplicar-hi els criteris que t'han ensenyat, sempre amb l'objectiu d'obtenir un disseny rodó"**. Val a dir que això del **"paper i el llapis"** és relatiu: **"Nosaltres vam ser dels primers a lliurar el projecte de final de carrera dibuixat amb ordinador"**. Aquest projecte consistia, en el cas de la M. Teresa, en un centre d'assistència primària que ja és una realitat a Rubí, i en el del seu company, en les instal·lacions d'un diari per a la Zona Franca.

"Un concurs d'arquitectura és una manera d'obrir-te portes i, d'altra banda, en treballar per a l'Administració, no et posen cap trava pel que fa a l'estètica". Tanmateix, els nostres interlocutors no han tingut oportunitat de presentar-se a gaires concursos: **"Per fer-ho has d'anar sobrat de temps i a nosaltres la feina ens absorbeix molt"**. Més tenint en compte que, en plegar del despatx, els esperen a casa les seves dues filles, l'Anna i l'Èlia, de sis i tres anys, **"molt acostumades a veure'ns dibuixar"**. Un costum que potser derivarà en una nova generació d'arquitectes.

**“No és que avui dia els
llicenciats surtin de la
universitat mal preparats,
sinó que en surten
difusament preparats”**

M. Teresa Macià i Lluís Marcos - Barcelona (Barcelonès)